

Иванчо. Нѣщо забравилъ на будката за вестници — та прескочи. Ще дойде. (Излиза).

Камбуровъ. Щомъ не го познаваме.

Шайновъ. Но щомъ ни дири — сигуръ ще принесе нѣщо.

Камбуровъ. Къмъ непознатитѣ нека бждемъ съобразителни. Защото гледай какво научихъ за единъ адвокатъ. Явилъ се при него единъ селянинъ. Казалъ му: азъ владея една нива отъ три години. Сега противъ мене е заведено дѣло за нивата. Имаме я съ продавателно отъ три години. А ищецътъ я билъ ималъ по давностно владение. Адвоката му казалъ, че той — ответника, ще бжде осжденъ. Тогава селянина извапилъ десетъ хиляди лева и ги представилъ на адвоката. Адвоката е въ недоумение. Какъ тъй: хемъ да губи дѣлото и пакъ да дава такова възнаграждение. Нивата била сто декара.

Шайновъ. Интересно!

Камбуровъ. Но тукъ била играта. Селяниниътъ пояснилъ: ищецътъ съмъ азъ. Ще ми водишъ дѣлото. Та защо не ми каза, а го усуквашъ — запиталъ адвоката, малко недовошно. Защото азъ ходихъ при трима адвокати. И макаръ, че имъ казахъ това, що казвамъ сега, тѣ ме увѣриха, че ще спечеля дѣлото. Този който владѣе нивата ималъ правото. Сега ти не се съблазни отъ паритѣ, а каза онова, което разбирашъ.

Шайновъ. Гледай ти хитреца! Значи той изпитвалъ адвоката?

Камбуровъ. Именно. Това ми дойде на умъ — когато непоознаваме нѣкого да внимаваме.